

MESE FELNŐTTEKNEK

Fehér Kinga

Leülni valaki mellé

A külvárosban kevesen járnak villamossal. Kiepült a környék. Sok a gazdag. Ők kocsival járnak. A szegények meg, nem ilyenkor jönnek haza.

Este van. Szemerkél. Az első kocsiban csak egy lány ül. Kezével az ölében, táskája fülét babrálja.

Felszáll egy asszony. Idős. Szürkés haja, mint a szilvás vattacukor. Összecsukja az esernyőt. Biccent a vezető felé, majd elindul a lány irányába. Bocsánatot kér és leül.

A lány összerezzen. Elfordítja fejét, mint akit megzavartak. Megcsapja orrát az eső, a naftalin és a zöldségek illata.

A szatyor nekidől a lány vádlijának. Bocsánatkérés megint. A nagymama jut eszébe, aki mindig azt mondta, hogy egy lány sose tegye szét a lábát. Kicsit se. Így rakta maga mellé a dolgokat ő is, mikor még együtt utazgattak. Jól megtanulta. Inkább az ölében fogja.

A néni elővesz egy zacskót.

Pemetefű. Kér?

Nem, köszönöm.

A lány előre néz, lenyúl, mert érzi a szatyor súlyát. Minden fékezésnél a lábára dől. Ő tartja. Az asszony kezét nézi. Benne cukorka. Az idős arc meg, mintha megfeledkezne az utazásról, a magasba bámul. Majd visszazökken és rágni kezdi. Az öreg ujjak remegése is mamára emlékeztetik. *Tremor*. Nemrég olvasott róla. A teendők hiánya, a lélek menekülése.

Idevalósi, aranyos? A lány bólogat. Tudja, hol kell leszállni a víztoronyhoz?

Igen. Majd szólok, melyik megálló. Az asszony megköszöni. Elővesz egy textil zsebkendőt és letörli az arcát. Esőt és könnyeket. A mosoly alig változó. Egy képet vesz elő a pénztárcájából. Magas nő. A húgom. Már nem él. Megígértem neki, hogy egyszer még kijövök a víztoronyhoz. Régen voltam erre. Még a..., no, hogy is mondjam a férjem halála előtt.

A lány először néz az asszonyra, és azon gondolkodik elárulja-e, hogy a víztorony már nem létezik. Egész testtel az asszony felé fordul, szinte összeérnek a térdeik. Otthonos, ismerős érintés.

Mit csinál a városban, vannak rokonai?

A lányom intézete van itt a központban. Down kóros szegény. Agresszív lett és kiszámíthatatlan. Három éve él itt. Havonta jövök. Kifizetik az utazást.

Az jó, mondja a lány. Hosszú ideig ülnek csöndben.

A fiam Torontóban él. Jó dolog a család. Magának van, aranyos?

Csak a szüleim. Apukám szívbeteg, anyukám Parkinson-os. Naponta megyek hozzájuk Hídvégre.

Segít nekik, az szép. Megsimítja a lány karját. Egyikük sem érzi túlzásnak.

Van, hogy csak teázunk és rohanok tovább.

És gyerek van?

Nincs.

Az jó. Van, aki jó gyereknek születik és van, aki jó szülőnek.

Ne tessék haragudni, de túljöttünk. Tessék velem leszállni és megmutatom hogyan juthat vissza!

Jót beszélgettünk. Körül néz.

A lány közben felveszi a hátizsákot. Itt takarítok most egy kávézóban, jöjjön be, meghívom egy kávéra.

Hát aranyos, nem itt kéne lennünk.

Nem. A lány nem a végállomásra érte, és arra gondol, hogy valószínűleg a néni sem.

Kérhetek egy cukorkát?

Az asszony a zsebébe nyúl, és bólogat.

Az eső már nem esik. Kevés az ember. A külvárosnak ezen a részén kevesen járnak villamossal.